

[Socialministeren.]

Erstatning, der skal ydes, efter et andet Grundlag, end man i øvrigt beregner Erstatninger efter, nemlig under Hensyn til, hvilke Forhold vedkommende i Almindelighed har levet under, fastsat og reguleret saaledes som man gør det efter Ulykkesforsikringsloven, altsaa med en vis fastsat Aarsløn som Grundlag. I saa Henseende synes jeg, at baade Udvalget og den ærede konservative Ordfører har Ret, og at det er en ligefrem nødvendig Konsekvens af Ulykkesforsikringsloven. Der vil ikke være Mulighed for at finde noget andet Grundlag.

Man kan jo diskutere, hvorvidt det drejer sig om en ringe eller stor Udgiftsforøgelse, begyndende med ca. 16 000 Kr., hvilket Beløb formentlig reduceres med 17 pCt., men jeg synes ikke, der er fremført afgørende Anker mod de Bestemmelser i Loven, der er foreslaaet, og saa maa Udgiftsforøgelsen jo tages, hvis den overhovedet kommer. Det er ikke muligt at vide, om der i Virkeligheden bliver Tale om nogen væsentlig Udgiftsforøgelse, naar Grundlaget for Udgiften i Øjeblikket er saa usikkert, som det er.

Endelig spurgte den ærede Ordfører for Venstre (Stegger Nielsen), om Loven ikke vilde faa Konsekvenser i Retning af Utilfredshed hos de nuværende Krigsinvalidider. Utvivlsomt. Jeg har aldrig oplevet, at nogen Lov paa socialt Omraade ikke har skabt Utilfredshed; og med det Hang til Paradokser, som jeg efter visse Medborgeres Opfattelse har, vil jeg sige, at jo større Goder Love bringer, des større Utilfredshed medfører de. Der har vist aldrig nogen Sinde været en saadan Utilfredshed i Kongeriget Danmark som paa Grund af de utvivlsomme Goder, der vælder ud over Befolkningen i Anledning af Socialreformens Ikrafttræden den 1. Oktober. Alt dette var jeg forberedt paa, og jeg tilbød endog i Sommer frivilligt at forlade Landet i et halvt Aar, men det betyder ikke saa meget. De ærede Medlemmer erindrer maaske, at da vi vedtog f. Eks. Ægteskabsloven, som jeg ogsaa maatte bære Ansvaret for, skønt den egentlige Misgerning var udøvet af den daværende Justitsminister Rytter — jeg tror nok, den blev gennemført, medens jeg var Justitsminister —, indeholdt mange Dagblade og vist alle juridiske Tidsskrifter Meddelelser, Udtalelser og Artikler, hvorefter man maatte formode, at nu gik det danske Samfund under. Nu var det hele fortvivlet, intet Menneske turde gifte sig mere, og Ægteskabet var i fuld Opløsning. Da alle disse

uroelige Hoveder, der aldrig kan lade være at skrive, naar der foregaar noget, havde faaet udtømt sig, skete der ikke Spor. 3 Maaneder efter var der ikke en eneste her i Landet, der tænkte paa den nye Ægteskabslov, heller ikke i den Forstand, at de altid rettede sig efter Bestemmelserne i den, og paa samme Maade vil det gaa med Socialreformen; det vil vare lidt længere, fordi der er nogle flere, der er interesserede i den, og fordi de, saa snart noget nyt træder i Kraft, har glemt alle Ubehagelighederne i den foregaaende Ordning. Man venter sig altid her i Landet, naar der er sket en Reform, at saa vil man naa til ideelle Tilstande fra Tilstande, som man har anset for absolut umulige. Ved ideelle Tilstande forstaar man Tilstande, der er personlig behagelige for en selv, medens man ikke tænker paa, hvordan det i det store og hele er.

Ud fra disse triste, men sandfærdige Betragtninger maa jeg sige, at man ikke skal tage for tungt paa det; man kan med Sindsro se paa de Konsekvenser, som denne Lovgivning medfører, selv Konsekvenserne i Retning af Utilfredshed fra nuværende Fredsinvalidider. Thi hvorledes vilde Forholdet blive, hvis man drog dem med ind under Loven? Det er skam ikke godt at vide, deres Understøttelser er fastsat efter helt andre Regler med de 3 Skalaer og efter Socialministerens Skøn, saa det er ikke godt at vide, hvordan de egentlig vilde blive stillet efter denne nye Lovs Regler; men det er givet, at man efter almindelige Retsgrundsætninger maatte sige, at i hvert Fald ingen af dem, der faar Understøttelser i Øjeblikket, skulde have dem nedsat efter den nye Lov. Hvad det vilde medføre, ved jeg ikke, men give en Lov tilbagevirkende Kraft i den Forstand, som den ærede Ordfører her var inde paa at ville gøre det, kan man ikke. De Fredsinvalidider, der i Øjeblikket faar Understøttelse, lider jo intet ved, at man eventuelt over for senere Invalidider betragter deres Rente ud fra andre Synspunkter. Om det er til Fordel eller ikke Fordel for den enkelte, ved jeg ikke, men jeg vil i hvert Fald ikke være med til at give Loven egentlig tilbagevirkende Kraft og gaa til Undersøgelse af Forhold, der ligger 20—30—40 Aar tilbage i Tiden, og som jeg aldeles ikke kan undersøge. Jeg formoder heller ikke, det var den ærede Ordførers Mening, lige saa lidt som jeg formoder, det var hans Mening at henlede eventuelle nuværende Fredsinvaliders Opmærksomhed paa, at